

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1063/2015
03.07.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца М.Н. из К. чији је пуномоћник М.К. адвокат из К. против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Полицијска управа у Крагујевцу, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3545/2014 од 22.01.2015. године, у седници већа одржаној 03.07.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3545/2014 од 22.01.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 2043/2013 од 27.05.2014. године ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му за период од 01.09.2010. године до 30.11.2011. године на име разлике неисплаћене накнаде, по основу коришћења годишњег одмора исплати појединачне износе ближе наведене у изреци првостепене пресуде са припадајућом законском каматом. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован део тужбеног захтева тужиоца којим је тражио да се обавезе да му на име накнаде штете за разлику зараде за време коришћења годишњег одмора исплати износ од 117,11 динара за месец јул 2010. године са припадајућом каматом почев од 26.08.2010. године и износ од 933,49 динара за месец август 2010. године са припадајућом каматом почев од 26.09.2010. године. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 50.840,00 динара са припадајућом каматом почев од 27.05.2014. године.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 3545/2011 од 22.01.2015. године преиначио првостепену пресуду у ставу 1. и 3. изреке тако што је одбио тужбени захтев тужиоца који је тражио да му на име разлике неисплаћене накнаде зараде за период од 01.09.2010. године па до 31.11.2011. године по основу годишњег одмора исплати износе ближе наведене у изреци

другостепене пресуде као неоснован. Одлучено је да свака страна сноси своје трошкове парничног поступка.

Против другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и због битне повреде одредаба парничног поступка.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку и утврдио да је ревизија тужиоца није основана.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је код тужене запослен као редовни припадник МУП-а Републике Србије, у Полицијској управи у Крагујевцу. Надаље, изведеног произилази да у периоду за који тужилац потражује исплату разлике накнаде зараде по основу коришћења годишњих одмора плата запослених у Министарству унутрашњих послова представља износ добијањем множењем основице који утврђује Влада Републике Србије са коефицијентом – основним и додатним коју утврђује министар (члан 146. став 1. и члана 147. став 1. Закона о полицији) уз увећање од 0,4 % за сваку навршену годину радног стажа (члан 146. став 2. закона). Овако добијен износ плате запослених код тужене представља уједно и накнаду плате на коју су запослени у том периоду имали право за време коришћења годишњих одмора.

По оцени Врховног касационог суда неосновано се ревизијом тужиоца указује да је у нижестепеним пресудама погрешно примењено материјално право.

Према члану 146. став 1. Закона о полицији („Службени гласник РС“ бр. 101/05, 63/09) који је важио у спорном периоду, прописано је да полицијски службеници и други запослени у Министарству унутрашњих послова имају право на плату која се састоји од основице, коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента у односу на звање, посебне услове рада, опасност, одговорност и службеног посла. Висину коефицијента из става 1. овог члана утврђује министар актом о платама, уз сагласност Владе (члан 146. став 3. закона). Због посебних услова рада, опасност за живот и здравље, одговорност, тежину и природу посла, рад на дан празника који је нерадан, ноћног рада, рада у сменама, прековременог рада, дежурства, приправности и других видова нередовности у раду, чланом 147. став 1. овог закона прописано је да се запосленима у министарству могу утврдити коефицијенти за обрачун плате који су од 30 до 50 % номинално већи од коефицијената за друге државне службенике а у висни масе средстава потребне за исплату додатних коефицијената из члана 146. став 1. овог закона.

На основу овлашћења из члана 146. став 3. Закона о полицији министар је 26.06.2006. године донео Правилник о платама запослених у Министарству унутрашњих послова, којим је утврђена висина коефицијената из члана 146. став 1. и 147. став 1. овог закона. Међутим, према члану 9. став 1. тог правилника запосленима у МУП-у припада и стимулативна накнада у висини од 10 % на плату за време проведено на раду као и у току привремене неспособности проузроковане повредом које је наступило вршењем или повредом вршења

службе. Према ставу 2. овог члана право запослених на стимулативну накнаду искључено је за време одсуства са рада који нису обухваћени ставом 1. овог члана као и у случајевима искључења запосленог из службе до краја искључења.

Из наведених законских одредби произилази да у спорном периоду плату запослених у МУП-у представља износ добијен множењем основице коју утврђује Влада са коефицијентом основним и додатним који утврђује министар у смислу члана 146. став 1. и 147. став 1. Закона о увећању од 0,4 % за сваку навршену годину радног стажа члан 146. став 2. закона). Овакав добијен износ представља плату на који су запослени тужени у спорном периоду имали право за време коришћења годишњег одмора и плаћеног одсуства.

Правилник о платама запослених у Министарству унутрашњих послова из 2006. године прави разлику између коефицијента (основног и додатног) и стимулативне накнаде предвиђене чланом 9. тог правилника који представља посебан вид накнаде на који запослени имају право само за време проведено на раду и за време привремене спречености за рад проузроковане повредом у вршењу или поводом вршења службе. У осталим случајевима одсуство са рада, где спада и период коришћења годишњег одмора и плаћено одсуство, запосленима не припада право на накнаду, па је тужбени захтев тужиоца за исплату разлике зараде у спорном периоду неоснован.

Врховни касациони суд је имао у виду члан 32. Закона о платама државних службеника и намештеника којим је предвиђено право на накнаду за време годишњег одмора и плаћеног одсуства обрачунатом по истом износу као и да је запослени радио али у конкретном случају нема места примени наведене одредбе.

Наиме, запосленима у МУП-у плате су уређене Правилником о платама запослених у Министарству унутрашњих послова којима су утврђени основни и додатни коефицијенти при чему су основни коефицијенти разврстани у 33 платна разреда према пословима радног места док су додатни коефицијенти утврђени према статусу полицијских службеника. Овим правилником је запосленима признат и додатак на плату у висини од 0,1 % за сваку пуну годину пензијског стажа због рада на посебним условима, независно од увећања од 0,4 % признатом Законом о полицији. За разлику од овог правилника Законом о платама државних службеника и намештеника чланом 24 – 31. на другачији начин је регулисан додатак на основну плату државних службеника за рад ноћ, за рад на дане празника који није радни дан за прековремени рад оптерећеност на послу и за приправност о чему се одлучује посебним решењем.

Будући да се запосленима код тужене плата обрачунава применом коефицијента Правилника о платама запослених у Министарству унутрашњих послова који је био донет у спровођењу Закона о полицији важећег у спорном периоду произилази да овај правилник не представља подзаконски акт у односу на Закон о платама државних службеника и намештеника како је то наведено у нижестепеним пресудама, па нема места примени Закона о платама државних службеника и намештеника приликом обрачуна накнаде плате тужиоцу за време одсуства са рада – са коришћења годишњег одмора и плаћеног одсуства.

С обзиром на наведено и да чланом 9. став 2. овог правилника искључено је право запослених на стимулативну накнаду од 10 % за време коришћења годишњег одмора, тужиоцу не припада тражена разлика па је тужбени захтев одбијен као неоснован.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**